

Arrest

nr. 129 961 van 23 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 18 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 mei 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2014 in plaats van 22 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2014 in plaats van 19 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat M.-C. FRERE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 7 april 2013 het Rijk binnen en diende op 8 april 2013 een asielaanvraag in. Op 14 maart 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst en bent u geboren in Bylakuppe te India. U woonde er samen met uw ouders en oudere zus (ov nummer 5733365) in een Tibetaanse nederzetting. Uw ouders hadden een eigen zaak in Mysore waar ze kleding verkochten. Nadat u het middelbaar onderwijs beëindigde, studeerde u verder aan de universiteit in Mysore tot 2012. Tijdens deze periode huurde u een kamer dicht bij de universiteit die u samen met andere meisjes deelde. In 2012 moest u stoppen met studeren om voor uw vader te zorgen. Uw vader was ziek en uw moeder was reeds overleden. U keerde terug naar uw ouderlijk huis en zorgde een jaar lang voor uw vader. Na zijn overlijden besloot u naar uw zus te komen in België. Uw oom, die ook in India woont, en uw zus regelden uw vertrek naar België.

U verliet India vanuit Delhi per vliegtuig op 7 april 2013 en kwam diezelfde dag aan in Frankrijk. U vroeg asiel aan in België op 8 april 2013.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw Green Book, uw RC, schoolattesten, een attest van uw werk bij het Tibetan Cultural Center in België en een attest van het Bureau van Tibet.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

U verklaart in India te zijn geboren en daar steeds te hebben geleefd tot aan uw vertrek uit India op 7 april 2013. U woonde er sinds uw geboorte in een Tibetaanse nederzetting (kamp 1) in Bylakuppe en ging er naar school. In 2010 ging u naar de universiteit van Mysore waar u ook verbleef tot 2012. In 2012 verliet u de universiteit en keerde u terug naar uw ouderlijk huis in de nederzetting om voor uw zieke vader te zorgen. U verbleef hier tot aan uw vertrek naar België.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC (zie gehoorverslag CGVS p. 2/15 en kopie RC in groene map).

*Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India gaf u verschillende redenen aan. **Vooreerst** stelde u dat u alleen bent in India; uw beide ouders zijn overleden en uw enige zus woont in België. Hierbij dient het CGVS echter op te merken dat u verklaarde dat u een oom hebt in India die samen met uw zus uw vertrek uit India regelde en momenteel voor uw ouderlijk huis zorgt (zie gehoorverslag CGVS p. 4;7/11). Deze reden van vertrek valt hoe dan ook niet onder de Vluchtelingenconventie. **Ten tweede** verklaarde u dat er in India geen respect is voor vrouwen. U verwees naar enkele incidenten in verband met handtastelijkheden die u persoonlijk ervoer op de bus. Wanneer u werd gevraagd welke stappen naar de autoriteiten u heeft genomen, verklaarde u dat u niet naar de politie ging omdat u dan geld zou moeten betalen, de procedure lang duurt en de politie er uiteindelijk geen gevolg aan zou geven (zie gehoorverslag CGVS p.8-9/11). Deze verklaringen ondermijnen echter de zwaarwichtigheid van de door u aangehaalde feiten en aldus is geen sprak van vervolgingsfeiten zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Immers blijkt uit de*

toegevoefde informatie dat de Indiase politie en het gerecht ook toegankelijk zijn voor de Tibetanen in India. **Ten derde** verklaarde u dat u niet meer zou kunnen terugkeren naar India omdat u er dan illegaal zou verblijven, en u vervolgens zou gearresteerd worden door de politie en door hen misbruikt zou worden (zie gehoorverslag CGVS p.8-9/11). Dit lijkt echter een loze bewering die u op geen enkele wijze staaft. U geeft aan dat de politie problemen zou maken omdat u bij terugkeer illegaal in India zou verblijven. Nochtans blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt, zoals reeds aangegeven, dat Tibetanen naar India kunnen terugkeren en hun status opnieuw kunnen opnemen. Bijgevolg beschikt u over de mogelijkheid om legaal in India te verblijven. Voorst bracht u geen enkele reden aan waarom de politie problemen zou maken bij een eventuele terugkeer naar India en zijn uw veronderstellingen betreffende het misbruik door de politie louter hypothetisch. Ook verklaarde u dat u het nadelig vindt dat u geen Indische nationaliteit verkreeg. Toch blijkt uit uw verklaringen dat u nooit stappen ondernam om deze nationaliteit aan te vragen omdat uw vader deze ook niet verkreeg. Bovendien beschikte u in India over een legaal verblijfsstatuut (zie supra) en blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat alle basisvoorzieningen, zoals de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg, worden verzekerd door de Central Tibetan Administration (CTA) (zie gehoorverslag CGVS p. 8-10/11 en COI focus blauwe map). Voorgaande en andere redenen, zoals economische motieven, die u aangaf als oorzaak voor uw vertrek, zijn echter geen elementen waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedepoteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellow Book genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC. Dit wordt ook gestaafd door bijgevoegd visumdossier waaruit blijkt dat u over een IC beschikte. Hierin staat het nummer van uw reisdocument, Y0084855, vermeld. U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa (Frankrijk) moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indische ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuw IC te bekomen, verklaart u dat u hier niet van op de hoogte was en u bij uw zus zou gaan wonen, wat geen overtuigende verklaring is voor het nalaten van het aanvragen van een nieuw IC (zie gehoorverslag CGVS p.9/11).

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Betreffende de voorgelegde documenten zijnde uw RC, schoolattesten, uw Green Book, een attest van het Tibetan Cultural Center in verband met werk en een attest van het Bureau van Tibet, merkt

het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Deze documenten kunnen hooguit als een begin van bewijs inzake uw identiteit, verblijf en reisweg gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.”

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken: “3. *Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés, "Chine/Inde: situation des réfugiés tibétains en Inde" d.d. 09.09.2013*, 4. *European Court of Human Rights, application no. 7267/13, DC against Switzerland, dd. 22.01.2013*, 5. *European Court of Human Rights, application no. 23273/13, YD against Switzerland, dd. 30.03.2013*, 6. *Krantenartikel "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet", d.d. 22.02.2013, North Gazette*, 7. *Schrijven per e-mail, gericht aan Indiase ambassade, d.d. 18.04.2014*”. Verzoekster maakt nog een aanvullende nota over per fax van 28 juli 2013.

1.3.2. Verweerder voegt bij haar nota de volgende documenten: “COI Focus China India. De Tibetaanse gemeenschap in India” van 7 mei 2014 (update), “COI Focus China India. De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India” van 25 maart 2014, “COI Focus China. Bepaling van het risico op vervolging voor Tibetanen bij terugkeer uit het buitenland” van 19 mei 2014 (update), “COI Focus China India Nepal. Mogelijke documenten bij Tibetanen” van 7 mei 2014

1.3.3. Verweerder voegt bij een aanvullende nota van 22 juli 2014 een *COI Focus: "China India - De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India"* (d.d. 18 juni 2014).

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de “*Schending van artikel 1 van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, Schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 §2 Vw.; Schending van art. 48/5, §4 Vw.; Schending van artikel 62 Vw.; Schending van de artikelen 25, §2, b) en 26 van de Richtlijn 2005/85/EG; Schending van artikel 3 EVRM*”.

2.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.5. Aangaande de COI focus "China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India", merkt de Raad op dat Cedoca een Belgische documentatie- en onderzoeksdienst is binnen het CGVS (artikel 3, § 1 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 Juli 2003). Dit neemt niet weg dat de opdracht van Cedoca er in bestaat om op objectieve en onpartijdige wijze, alle nuttige en noodzakelijke informatie aan te brengen om de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn adjuncten toe te laten zich conform artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet, in alle onafhankelijkheid uit te spreken over de asielaanvragen. Het onderzoek werd verricht door gespecialiseerde en onpartijdige ambtenaren die steunen op talrijke bronnen, rechtstreekse contacten en bezoeken ter plaatse, verklaringen van de Indiase autoriteiten en de CTA, (internet)rapporten van diverse Tibetaanse organisaties, gerenommeerde gespecialiseerde organisaties en academisch werk.

De Raad kan vaststellen dat de COI focus "China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India", steunt op talloze en gediversifieerde bronnen, waaronder en op zeer frequente wijze, de Central Tibetan Authority (CTA), de Tibetaanse regering in ballingschap, waarvan de autoriteit op het vlak van de Tibetanen zowel in India als in China en de rest van de wereld, bezwaarlijk kan worden betwist. Naast onderzoek bij meerdere departementen van de CTA steunt de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie ook op onderzoek bij de Indiase autoriteiten, geïnteresseerde individuen, academici, plaatselijke en internationale organisaties, alsook andere Tibetaanse organisaties, Tibetaanse vertegenwoordigers, Tibetaanse zakenmensen en gewone Tibetanen. Uit de eenvoudige lezing van deze COI kan blijken dat de verschillende bronnen op evenwichtige wijze verwerkt werden. In de bibliografie wordt een uitgebreid overzicht gegeven waarbij de referenties mede via een internetlink te consulteren en te verifiëren zijn. Deze COI werd telkens geüpdatet om de actualiteit en objectiviteit ervan te verzekeren en op punt te stellen.

Nopens het land van herkomst

2.6. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

2.7. De Raad benadrukt dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van verzoekster te bepalen noch of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door verzoekster verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien geen nationaliteit kan worden aangetoond, van herkomst. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.8. Er bestaat geen betwisting over verzoeksters identiteit zoals deze ook blijkt uit de Indiase documenten. Verzoekster is geboren te Bylakuppe, India op 8 maart 1990 (originele RC) en behoort tot de Tibetaanse gemeenschap van India (Green Book). Verzoekster legt geen Chinese identiteits- of nationaliteitsdocumenten voor, noch van zichzelf noch van haar ouders of grootouders. Verzoekster beschikt over een Registration Certificate (RC), uitgegeven op 14 januari 2008 en jaarlijks verlengd tot

14 juli 2013. Uit verzoeksters visumaanvraag (CN2013-101w) blijkt dat zij over een IC beschikte (Y0084855), uitgegeven op 3 november 2010 en geldig tot 2 november 2020.

2.8.1. Anders dan de commissaris-generaal concludeert, kan uit de gegevens van het administratief dossier en de processtukken niet blijken dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit heeft. Verzoekster verklaart dat haar ouders "*bij overname van Tibet in '59 door China*" naar India zijn gekomen (gehoor p. 2) zodat niet kan blijken dat verzoeksters ouders ooit geregistreerd zijn in Tibet. Verzoekster legt evenmin documenten voor waaruit kan blijken dat zij of haar (groot)ouders bekend zijn bij de Chinese autoriteiten, noch dat zij stappen hebben ondernomen om de Chinese nationaliteit te verwerven of deze zouden bezitten. Verzoeksters ouders hebben zich wel geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en van hen hulp gekregen om zich te vestigen in India. Ook verzoekende partij is geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap. Zij bezit een Indiase Registration Certificate (RC), waarin staat dat zij de Tibetaanse nationaliteit bezit. Tibet geniet echter geen internationale erkenning (zie administratief dossier). Verzoekster is geboren buiten China uit ouders waarvan niet aangetoond is dat zij geregistreerd waren in China en documenten bezaten van de Chinese Volksrepubliek. Indien verzoekende partij en *in casu* ook de commissaris-generaal menen dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit heeft of op automatische wijze kan verkrijgen dan dient dit te worden aangetoond, minstens aannemelijk gemaakt worden. Dit is niet het geval. Tot slot, en niet in het minst, dient te worden benadrukt dat noch de asielinstantie en *in casu* evenmin de verzoekende partij, zich kunnen substitueren in de appreciatiebevoegdheid die uitsluitend de Chinese autoriteiten toekomt bij de behandeling van een desbetreffende naturalisatieaanvraag. Verzoekende partij toont, ook ter terechtzitting, niet aan de Chinese nationaliteit te bezitten. Verzoeksters argumenten ten aanzien van een vervolging in China worden aldus niet nuttig aangevoerd.

2.9. Verzoekster verklaart ook niet de Indiase nationaliteit te bezitten, wat inderdaad kan blijken uit de door haar neergelegde Indiase identiteitsdocumenten. India is voor verzoekende partij niet het eerste land van asiel, maar het land van gewoonlijk verblijf waar zij geboren is en als kind van Tibetaanse bannelingen steeds legaal heeft verbleven met een verblijfstitel of Registration Certificate die dit bevestigt (zie RC "Refugee"). Ter terechtzitting wordt dan ook gesteld dat verzoekende partij geen nationaliteit heeft aangetoond noch hebben de beide partijen aangetoond dat verzoekster (*de jure*) de Chinese nationaliteit zou bezitten. De toepassing van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet is aldus niet ter zake dienend. Zoals ter terechtzitting ook gesteld wordt, is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan. De opmerkingen van verzoekende partij inzake de wettelijke basis, de beoordelingscriteria en de "cumulatieve voorwaarden" van het eerste land van asiel worden aldus *in casu* niet nuttig aangevoerd.

2.10. Ter terechtzitting menen de partijen dat hun motieven en argumenten naar India staande blijven. Verzoekende partij betwist niet dat zij geen nationaliteit kan aantonen en India het land is waar ze vandaan komt, ze volhardt wel in de argumenten dat de Tibetanen in India geen vast verblijf en bescherming hebben en er aldus nog steeds sprake kan zijn van refoulement naar China. Verwerende partij meent dat verzoekende partij niet aantoonbaar vervolgd te zijn in India en zij wel het recht heeft om naar India terug te keren.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.11. Verzoekende partij betwist evenwel dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie. Verzoekster legt evenwel een *Registration Certificate* (RC) voor, uitgegeven op 14 januari 2008 en jaarlijks verlengd tot 14 juli 2013. Verzoekster reisde legaal met haar IC naar België (gehoor p. 5) en uit het visumdossier blijkt dat deze IC nog geldig is tot 2 november 2020.

2.12. Uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treffen. De "*COI Focus*" "*CHINA INDIA*" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*" van 12 november 2013 (herhaald in de update van 26 juni 2014), stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en "*In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt*". Dit blijkt ook uit verzoeksters verklaringen en haar neergelegde Indiase documenten.

2.13. Verzoekster kan dan ook niet overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Verzoekster maakte zelf geen melding van specifieke problemen bij de verlenging van haar verblijfsvergunning (gehoor p. 9) en uit haar RC blijkt eveneens dat deze effectief jaarlijks verlengd werd. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "*long term staying Tibetans*" in de praktijk "*gemakkelijk*" verloopt, waartoe verzoekster, gezien zij in India geboren is, behoort. Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd. Zo blijkt zelfs dat de Indiase overheid inzake verblijfsdocumenten nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekster er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("*Information Pertaining Tibetan Nationals*"). Dat deze niet meer online zouden consulteerbaar zijn, voor zover überhaupt al waarachtig, houdt geen indicatie in over de geldigheid ervan. De door verzoekster aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben, hetgeen *in casu* ook wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoekster continu haar RC heeft kunnen verlengen en geen problemen verklaarde inzake haar RC. Dat dit beleid niet duurzaam is, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoeksters eigen verklaringen en de voorbijge realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoekster toont niet aan waarom er thans, na meer dan een halve eeuw, veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Verzoekster beperkt zich voor het overige tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.14. De argumenten van verzoekster inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", blijkt dat de Indische *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Waar verzoekster nog wijst op de zin "*Tibetanen zouden de jure kunnen gedeporteerd worden naar China maar dit gebeurt niet de facto*", is deze zin onjuist in het licht van de daaraan voorafgaande paragrafen. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelij, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoekster in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat het redelijk voorkomt te veronderstellen dat indien refoulement een gangbare praktijk was of specifieke problemen veroorzaakt, dit na meer dan 60 jaar genoegzaam bekend zou zijn. Dit is niet het geval en verzoekster toont dan ook het werkelijkheidsgehalte niet aan van een vrees voor refoulement.

2.15. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat deze twee zaken hangende zijn, daarenboven betrekking hebben op Tibetanen van (vermeende) Chinese herkomst en nationaliteit, zodat er niet zonder meer vergelijkingen kunnen worden getroffen, en dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Het respect voor het principiële verbod van directe en indirecte refoulement kan *in casu* ook blijken, te meer nu verzoekster zelf niet afkomstig is uit China en dus te betwijfelen valt of China haar überhaupt al zou toelaten tot het grondgebied. Daar waar verzoekster een internetberichten "*Tibetan appeals to Home*

Ministry to stop déportation to China occupied Tibet" en "Tibetan national fears threat to life if deported to his country" toevoegt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoekster kan daarbij bezwaarlijk haar situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. Bovendien heeft zij zelf nooit gesteld dat zij deportatie vreesde naar China.

2.16. Ten slotte bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier *“dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)”*. Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden.

2.16.1. Verzoekster wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. De bewering van verzoekende partij dat zij de Indiase nationaliteit niet kan krijgen, is theoretisch te meer uit haar verklaringen (gehoor p. 9) en het verzoekschrift niet kan blijken dat ze ooit effectief stappen hiertoe ondernam. Waar verzoekster aanvoert dat er geen respect is naar meisjes, dat *“als ik mooie kleren aanden dan komen ze dichterbij, lastig vallen”* en *“ze proberen er aan te komen aan de borsten van vrouwen”* (gehoor p. 8-9), dan is dergelijk gedrag zeker verwerpelijk, doch kan *in casu* niet blijken dat er sprake is van systematische vervolging of een reëel risico op ernstige schade, te meer verzoekster zelf meende dat ze hiervoor geen beroep diende te doen op bescherming bij de Indische of Tibetaanse autoriteiten (gehoor p. 9).

2.17. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.18. Waar verzoekster nog beweert dat zij niet kan terugkeren naar India, wordt dit geenszins aangetoond terwijl de bewijslast op verzoekster rust. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoekster vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India. Zij heeft haar oom die legaal in India verblijft en zijn eigen zaak uitbaat (gehoor p. 7-8). Verzoekster reisde legaal met haar IC naar België waarin een stempel stond die haar terugkeer toeliet. Uit het loutere feit dat verzoekster haar eigen authentiek identiteitsdocument IC aan de smokkelaar geeft, kan bezwaarlijk een nood aan internationale bescherming worden afgeleid. Bovendien is niet geloofwaardig dat verzoekster haar eigen identiteitsdocument zou weggeven en de Raad kan evenmin inzien waarom verzoekster 700.000 IR (verklaring 35) zou betalen aan een smokkelaar indien zij legaal reisde. Ook thans blijft verzoekster op dit punt bij loutere beweringen.

2.19. Voorts blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie en de updates van de *“COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, dat “Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijfland een re-entry visa bekommen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel.”* Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Tevens blijkt dat *“Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden na uitgebreide onderzoeksdaden. Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro.”* Aldus kan worden vastgesteld dat duplicaten van IC's effectief worden uitgereikt, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek. Waar verzoeksters raadsman een email bijvoegt naar de Indische ambassade, kan enkel blijken dat verzoekster beweerdelijk geweigerd

werd om een duplicaat uit te reiken, doch hieruit kan niet afgeleid worden in welke omstandigheden en/of met behulp van welke documenten deze aanvraag werd gedaan, noch kan blijken dat verzoekster dit ook effectief aangevraagd heeft. Daarenboven kan verzoekster haar origineel RC voorleggen. Verzoekster toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard –in zoverre al van toepassing gezien niet geloofwaardig is dat verzoekster haar IC aan een smokkelaar gaf– onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken. Geenszins kan hieruit blijken dat verzoekster geen duplicaat van haar IC zou kunnen verkrijgen noch dat verzoekster “*het nodige gedaan [heeft] om een reisdocument te verkrijgen*” desgevallend via de oom in India nu ze wel over een originele RC beschikt. Wel kan vastgesteld worden dat verzoekster bedrieglijk heeft gehandeld indien zij zich zoals ze beweert, vrijwillig ontdaan heeft van haar IC. Overigens is er geen enkele bepaling die voorschrijft dat verweerder hierop dient te reageren. Overigens ziet de Raad evenmin in hoe verzoekster illegaal op het Indiase grondgebied zou zijn bij een terugkeer waar zij alsdan over legale terugreisdocumenten zal beschikken en opnieuw haar verlenging van haar RC in orde kan brengen, desgevallend met behulp van de CTA zoals beschreven in de objectieve informatie, temeer de Raad vaststelt dat het verkrijgen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de *Central Tibetan Administration* gebeurt: “*Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommendation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India.*”.

2.20. Verzoekster brengt verder geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen, het formuleren van boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.21. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.22. Verzoekster vroeg tevens in ondergeschikte orde de terugwijzing van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoonde dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.23. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.24. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK